Külmissziói Híradó

A Nemzetközi Liebenzelli Misszió – Molnár Mária Külmissziói Alapítvány Lapja

XV. évfolyam, 6. szám 2006 December

Bűn és (bűn)adósság

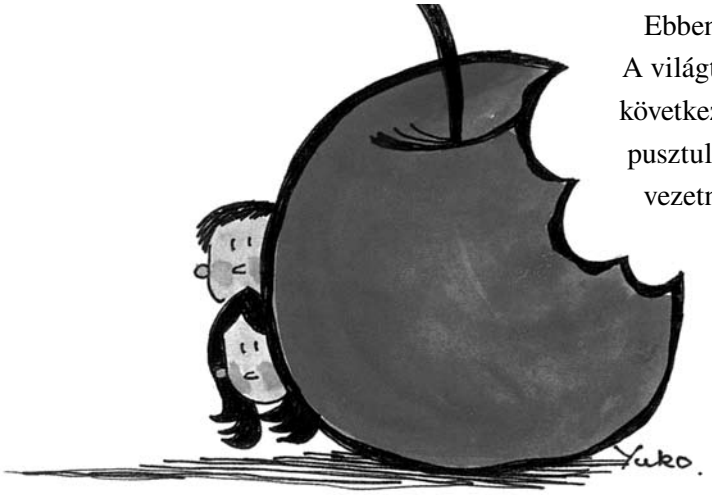

Ebben a számban a keresztyén hit központi kérdésével találkozunk. A világtörténelem legnagyobb tragédiájáról szólunk, melynek végzetes következményei a mai napig kihatnak. A Sátán által elcsábított ember pusztulásra állította a váltókat. Isten jó vágányain, amelyek az életre vezetnek, alig van forgalom. A halál, a hazugság, a keserűség virágai és gyümölcsei az emberek „életének vonatait" zömében kisiklásra vezetik.

Nagy tragédiánk, hogy a nagy világvallások (iszlám, hinduizmus, buddhizmus és animizmus) a bűnt „csak" kellemetlen balesetnek, kisiklásnak tekintik. Semmi többnek!

Képviselőik a megváltást egészen másképpen határozzák meg. A keresztet, Isten elengedhetetlen megváltó tettét túlzásnak és fölöslegesnek tekintik. „Miért lenne szükség megváltásra, ha nem létezik pusztulás?" – kérdezik.

A keresztyén misszionáriusoknak tehát először környezetük világképéhez kell kapcsolatot keresniük, hogy megmagyarázhassák a bűn bibliai fogalmát, mielőtt a megváltás üzenetéről beszélhetnének.

Saját élményeimből azonban tudom, hogy a bűn bibliai meghatározását és a bűnesetet nagyon is meg tudják érteni még a más világképpel rendelkezők is. Az emberek ugyanis mindenütt kimondhatatlanul szenvednek a bűn következményeitől, és szó szerint összetörnek alatta. A csődbe ment házasságok, a pszichés betegségek növekvő száma, háborúk, viszályok, az erőszak megrendítő áldozatai ... A felsorolás hosszúra nyúlik, és tragikus élettörténeteket hallhatunk.

Személy szerint nagyra értékelem a Biblia őszinteségét és valósághű voltát.

Világosan szól a Sátán hazug, romboló szándékáról és Isten szeretetének önfeláldozó váltságáról.

Milyen jó, hogy misszionáriusaink mindkettőről tudnak és mindkettőt hirdetik!

Ennek gyakorlati megvalósulásáról olvashatnak a következő oldalakon.

Szívből köszöntöm mindannyiukat a világmisszióért végzett közös szolgálatunkban.

Martin Auch
missziói igazgató

Kedves Olvasónk!

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok” (2Kor 8,9).

Pál apostol ezekkel a szavakkal írja le a karácsonyi örömüzenetet: „Krisztus gazdag létére szegénnyé lett értetek”. Krisztus vállalta, hogy otthagyja az Őt dicsőítő mennyei seregeket, a menny dicsőségét és felvéve az emberi testet, eljön a gonoszsággal teli világba, hogy aztán életét váltságul adja bűneink miatt. Önmagát megszegényítve jött közénk, dicsőségét elrejtve, hogy bennünket megváltva az Atya ítéletétől, Isten gyermekeivé, azaz gazdaggá tegyen, hogy az Istennel való közösségben minden lelki áldás részesei legyünk.

Tartalom:

Kunst Irén: Krisztus első magyar női követe Kínában. 3
Dr. Keszi Krisztina: Visszatekintés 3
A kapcsolatok jelentősége a mai Oroszországban 6
Életmentő megbocsátás: John Nop Pápua Új-Guineában 7
Egy japán asszony új életet talál 10
Mi a bűn? Hogyan ítélik meg például Zambiában? Udvariasság vagy hazugság? . . 12
Misszió munka Argentínában 13
Szerkesztőségi üzenetek. 16

Krisztus szegénysége a mi gazdagságunkért az Ő szeretetének bizonyítéka. Saját személyét, érdekét háttérbe helyezte értünk, hogy a mi szükségünket kielégítse.

Érdekes, hogy Pál mindezt az adakozás kapcsán fogalmazza meg újra a korinthusi gyülekezet számára. Ezzel mutatva rá arra a fontos tényre, hogy a keresztyén embernek még az adakozásában is Krisztus megváltó halálára kell visszatekinteni. Ha hittel megragadjuk Krisztus értünk hozott áldozatát, ez bennünket is érte és másokért való áldozatvállalásra indít.

Megfordítva a gondolatsort: a Krisztusért és másokért való áldozatvállalásunk mértéke tükrözi, hogy mennyire ragadtuk meg hittel Krisztus értünk hozott áldozatát. Az adakozás is az evangéliumba vetett hitünk gyümölcse, mely jelzi, hogy mennyire tölti be Krisztus szeretete a szívünket.

Mindezek fényében kettős okunk van a hálaadásra az elmúlt év során kapott adományokért. Egyrészt, mert a sok-sok adomány mutatja, hogy Isten sokak szívében munkálkodik az evangélium által, s ez a belmisszió örömteli jele. Másrészt az adományok által a belmisszióból külmisszió lett és így támogatni tudtuk Ede és Gyöngyvér Luz ecuadori, gyülekezetépítő szolgálatát, valamint lehetővé tettük dr. Keszi Krisztina zambiai orvosi munkáját, s mindezen túl újságkiadásunkkal a mögöttük álló imádkozó testvéreket segíthettük, hogy Isten népe együtt állhasson az evangélium világméretű szolgálatában.

Hálásak vagyunk Istennek mindazokért, akik részt vállaltak ebben a szolgálatban és valamilyen formán: imádsággal, önkéntes szolgálattal, adakozással munkatársaink voltak az elmúlt évben. Köszönjük!

Kívánjuk, hogy az Úr adjon mindnyájunknak növekedést hitünkben, hogy az előttünk álló nehezebb időkben is tudjunk bizonyságot tenni adakozásunkkal a krisztusi szeretetről, lehetővé téve Alapítványunk további szolgálatát!

Krisztusban örvendező és Benne megelégedett ünnepet és újévet kívánunk minden kedves Olvasónknak!

Sípos Alpár Szabolcs

Szerkesztőségi üzeneteket lásd az utolsó oldalon!

Kunst Irén

Krisztus első magyar női követe Kínában

A fenti címmel írt könyvet a két világháború között Kunst Irén magyar misszionáriusról Gáncs Aladár, evangélikus lelkipásztor. Mind e mai napig ez a legteljesebb életrajz, ami róla készült. A kötetben kirajzolódik áldozatos élete, Istennek való szolgálata, odaszánása. Semmi sem volt neki drága, csak hogy Krisztus evangéliumát hirdesse egy távoli földrész lakóinak.

Kunst Irén Kelet-Poroszországban, Königsbergben született 1869. december 21-én. Atyja német kereskedő, anyja egy svéd nemesi származású úri hölgy volt. Szülei később elváltak, édesanyja pedig a leányával Budapestre költözött. Kunst Irén a Veres Pálné Nőképző Intézetben tanult, ahol tanítónői oklevelet szerzett. „Itt lett igazán magyarrá" – vallotta róla egyik lelki testvére. Fiatalon hitre jutott, és szinte mindenütt megfordult az országban, ahol élő ige hangzott. Rendszeresen eljárogatott a Hold utcai bibliaórákra, ahol dr. Szabó Aladárt hallgatta, de nagy hatással volt rá Győry Vilmos, evangélikus lelkipásztor is.

Az Úr hamarosan szolgálatba állította: vasárnapi iskolát vezetett, leányegyletet szervezett és szolgált a Kék Kereszt Szövetségben. Miután édesanyját 1903-ban elveszítette, foglalkozni kezdett a külmisszió gondolatával. Jelentkezett a liebenzelli missziói iskolába, ahová azonnal felvették, és fél év múlva már engedélyezték a Kínába való kiutazását.

Ázsiai szolgálatát főként a német női szövetség támogatta, igazi háttérbázisának a magyarországi testvéreit tekintette. Rendszeresen küldött nekik leveleket, beszámolókat, kérve, hogy imádkozzanak munkájáért. Írásai közül sokat a Keresztyén Evangélista című lap közölt le.

Az első kilenc esztendőt Csangsában, Hunan tartomány mintegy kétszázezer főt számláló városában töltötte. Itt egy vak gyermekek számára fenntartott iskolában dolgozott, amelynek később igazgatónője is lett. Növendékei közül később többen is befogadták Jézus Krisztust, és beálltak a lelki szolgálatba. Sajnos, az itt működő missziói állomást 1910-ben kirabolták, épületeit felégették. Később a Hudson Taylor által működtettet Kína Belföldi Misszió munkatársa lett.

A misszionáriusok itt általában kínai öltözéket viseltek, és igyekezte úgy élni, mint a helybeliek. Fő feladatuknak az evangélium közvetítését tartották, de legalább ilyen fontos volt számukra az elesettek segítése. Igyekeztek maguknak megnyerni többeket az értelmiség köréből is, mert őket kívánták kiképezni arra, hogy saját népük körében misszionáljanak.

Munkáját Magyarországról Misley Sándorné és az ő Missziói Bizottsága támogatta. Nemcsak őt támogatták és hordozták imádságaikban, hanem kínai munkatársait is. Szolgálati ideje alatt Kunst Irén kétszer látogatott haza, és nagyon sok gyülekezetbe ellátogatott, ahol beszámolt ottani munkájáról. Mindenütt szívesen fogadták, és lelkesen hallgatták.

Amikor visszatért Kínába, már nagyon forrongott a világ, és sok nehézséggel kellett szembesülnie. Egy valamivel mégsem számolt: szervezetét váratlan betegség támadta meg. Éppen egy nagy missziói körútra indult, amikor tífuszt kapott. Szüininig városában hunyt el, 1934. november 9-én.

Élete, szolgálata nem volt hiábavaló. Még élt, amikor többen is követték őt a külmissziói szolgálatban. „Boldog vagyok, hogy az Úr meghallgatta harmincévi imámat" – írta egyik levelében – „s most már annyi magyar van a misszióban". Küzdelmeiről, az Úr ügyéért való fáradozásairól nemcsak a fenti kötet, hanem számos egyéb írás is megemlékezik.

Margit István

Irodalom: Gáncs Aladár: Kunst Irén, Krisztus első magyar női követe Kínában (1869-1934), Budapest, 1935.; Horváth Jenő: Kína első magyar misszionáriusnője (Kunst Irén élete), Kolozsvár, 1939.; Tóth-Szöllős Mihály szerk.: Evangélikus arcképcsarnok. Budapest, 2002. További adatok dr. Anne-Marie Kool „Az Úr csodásan működik" c. doktori disszertációjának első kötetében találhatók.

Dr. Keszi Krisztina: Visszatekintés...

Az év vége mindig a mérlegkészítés, zárszámadás, visszatekintés ideje, és jó, ha lelki életünkben is megtesszük ezt. Én is visszatekintek az eddig megtett úton, ezt azonban most inkább úgy teszem, hogy közben a munkatársakat és az általuk végzett munkát is szeretném bemutatni, és egy kicsit megismertetni azokkal, akiknek szívügye a zambiai szolgálat. Teszem ezt azért, hogy a hűséges imádkozók jobban el tudják képzelni, merre jártam, járok, ha neveket, városokat említek.

Hadd mondjam azonban, hogy az igazi imádság nem azzal kezdődik, hogy a szívem együtt dobog azzal, akiért imádkozom. Ez is beletartozik és ez is része.

De az IGAZI IMÁDSÁG azzal kezdődik, hogy a szívem együtt dobog Isten szívével. És ez akkor lesz, ha az életemet feltétel nélkül odaadtam és letettem az Úr kezébe. Mert csak az ilyen ember tud Isten akarata, gondolata szerint kérni. És az ilyen imádságra mozdul meg a hatalmas Isten keze.

MUSENGA, (Csingola) a Liebenzelli Misszió (LM) zambiai központja, ahol Michael Pflaum, a misszió vezetője él családjával. Lelki, imádkozó ember, fáradhatatlan és emellett igazi menedzseralkat. Ezekre a tulajdonságokra itt nagy szükség van, mert Zambia a misszió legnagyobb munkaterülete, és az itt dolgozó munkatársak a LM több országából, Németországból, USÁ-ból, Svájcból, Magyarországról érkeztek.

Az ő feladata nemcsak a munkatársak munkájának koordinálása, vezetése, hanem papírok, tartózkodási engedélyek beszerzése is, valamint kapcsolattartás a zambiai munkatársakkal. A Liebenzelli Misszió ugyanis a Zambiai Baptista Egyesülettel munkálkodik együtt.

Felesége, Barbara a misszió iskolájában (Amano School) elsősorban a konyhai munkában, élelmezési feladatokban segít, odahaza pedig a vendéglátásban. Musengában ugyanis a missziónak vendégháza van, és ott majdnem mindig tartózkodik valaki, gyakran családostul.

Musengában van a misszió iskolája az AMANO SCHOOL, ahol az LM a CMML-lel, (Christian Mission in Many Lands) dolgozik együtt. Természetesen az iskolában tanulnak a közelben dolgozó munkatársak gyermekei, de zambiai keresztyén családok gyermekei is.

Itt a Conrad család van, Christian a kinti munkákban, építkezésben, felesége, Alexandra pedig az oktatói munkában vesz részt. Itt dolgozik Kaye Thomas is, az Amerikából érkezett tanárnő.

Musengában él a misszió könyvelője, Shany Grimes is. Felesége, Martina szülésznő, aki most a sikeres vizsga után a CMML által működtetett kis Musengai Klinikán dolgozik a hét egy napján, és a szülés előtti tanácsadói munkát végzi.

Zambiai életem első megállója Musenga volt. Ide érkeztem meg februárban, és élveztem a Pflaum család vendégszeretetét.

Ezen kívül a Musenga Klinikán töltöttem el néhány hetet, és figyeltem, hogyan történik a munka egy ilyen kis egészségügyi állomáson, amit leginkább a magyar falusi körzeti rendelőhöz tudnék hasonlítani.

Időnként, ha szükség volt rá, az Amano Iskolában segítettem, gyerekeket vizsgáltam.

NDOLA, a főváros után a második legnagyobb város, és a misszióban alközpont szerepet tölt be. Ugyanis repülőtere is van, és Németországból sokan ide érkeznek meg. A missziónak itt is van vendégháza. Felmerülhet sokakban a kérdés, minek vendégház itt is, ott is, amott is..

Zambia közel tízszer nagyobb, mint Magyarország. A távolságok nagyok. Ha valaki odahaza valamelyik nagyobb vidéki városból fel akar jutni Budapestre, akkor felül az IC vonatra, és általában két óra alatt ott van. Zambiában azonban, ha valaki a fővárosban, Lusakában szeretne valamit intézni, és az ország északi részében, Kasamában lakik, akkor, ha nagyon ügyes, öt nap alatt tudja lebonyolítani. Reggeltől estig tart az út Kasamából, északról Ndoláig. Itt a misszió vendégszobájában meg tud aludni éjszaka. A következő nap megint reggeltől késő délutánig elér Lusakába. Ott sajnos nincs vendégszoba, az alvást tehát valamelyik olcsóbb hotelben kell megoldani. Egy nap alatt gyorsan el kell intézni mindent, és aztán ugyanúgy visszafelé megint két nap az út. Szóval ez így errefelé ripsz-ropsz öt nap, ami nálunk egy nap alatt kényelmesen lebonyolítható. Csak egy kis ízelítő az itteni távolságokról. Papírokat, engedélyeket beszerezni, fontosabb dolog vásárlását elintézni sokszor csak a fővárosban lehet.

Ndolában a Brunner család lakik. Dietmar, a misszió autóinak karbantartásán túl, a LM Down-Trust project-jének mezőgazdasági részében dolgozik. A Down-Trust

HIV pozitiv és AIDS-betegek között szolgál.

Van egy „egészségügyi" ága, amely a tesztvizsgálatokat végzi és a gyógyszereléssel foglalkozik. Van egy lelki ága, amely a lelki tanácsadás, vigasztalás feladatát látja el, bibliatanulmányozó csoportok, lelkész segítségével. Ebben a szolgálatban van az egyik LM-nővér, Hedwig Müller missziós nővér. És van egy „gyakorlati" ága, a mezőgazdasági ág, vagy más néven „önsegélyező csoport". A várostól kapott földterületen a betegek gazdálkodhatnak. A misszió a vetőmag és a föld tápértékét növelő anyagok vásárlásában nyújt anyagi segítséget, illetve új módszerekre, lehetőségekre tanítja őket, hogyan tudnak jobb eredményt elérni a növénytermesztésben. Ennek az ágnak kettős célja van. Egyrészt feladatot biztosít, és ezzel megóv a csüggedésbe, kilátástalanságba süllyedéstől és attól, hogy csak mástól várjanak segítséget. Emellett segít a család megélhetésében az élelem biztosításával.

Katherine, a feleség, a négy gyermek ellátása mellett a vendégház körüli teendőket, vendéglátás feladatát látja el.

Amikor hétvégén az Amano Iskolából hazajön a két nagyobb gyermek is, öröm nézni, ahogy együtt játszanak, mezítláb szaladgálva az udvaron. Ez itt egy más világ. Nekik még van gyerekkoruk. Nekem a saját gyermekkorom jut eszembe, ahogy figyelem őket.

Odahaza lassan el se lehet képzelni a gyermekkort Adidas, vagy ilyen-olyan betétekkel ellátott cipő, márkás ruhák, extra, drága játékok nélkül. Itt aztán van igazi kreativitás. Jónás, a kisfiú hol házat, hidat épít az udvaron és kertben fellelhető anyagokból, legutóbb pedig halastavat ásott a kutyámnak, hogy majd onnan foghassa ki a halakat. Időnként szappanbuborékot fújnak, vagy a régi szerszámosládát festik kékre, hogy szép legyen. Természetesen mire a szerszámos láda kék lesz, a gyerekek is „megkékülnek."

Méregdrága születésnapi ajándék helyett, előadással készültek és lepték meg az édesapjukat.

Itt Ndolában hosszabb időt, fél évet töltöttem. Először a Gyermekkórházban dolgoztam, és figyeltem, hogy megy itt a gyógyítás. A diagnózis alapja a jól felvett kórtörténet és az alapos vizsgálat volt, nem pedig az extra műszerezést igénylő kivizsgálás. Természetesen az igazán szükséges vizsgálatok, vérvétel, röntgen elvégezhetők voltak.

Ndolában végeztem a nyelviskolát is. Igazán hálás vagyok érte, mert a bemba nyelvtanárom Európában végezte az egyetemet, és így ismerte az európai gondolkodást is. Minden kérdésemre választ kaptam.

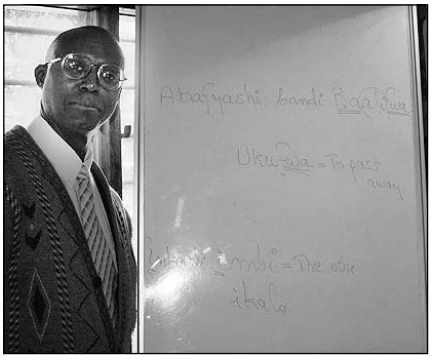

Néhány hetet eltöltöttem FIWALE-ban és MPONGWE-ban is. Mindkét helyen van Missziói Kórház, bár ezeket nem a LM tartja fenn.

Fiwaléban van a Zambiai Baptisták által fenntartott Bibliaiskola is, és itt segítenek az oktatásban LM munkatársak. Ottlétemkor Dieter Volz, jelenleg a Schmuderer házaspár dolgozik ott.

Mpongwéban a szülészeti osztályon dolgozó Erna Weimar missziós nővérrel voltam együtt. Ő az, aki két évvel ezelőtt rablótámadás kapcsán majdnem meghalt. Valóban Isten helyreállító kegyelmét, szeretetét magasztalja, hogy ezután is kész volt újra hűséggel a helyére állni, és menni tovább a keskeny úton.

Most, amikor év végén visszanézek a megtett útra, eszembe jut, hogy januárban „ átadtam egy teljesen üres fehér lapot", hogy az Úr töltse azt ki, ahogy Ő jónak látja. Egy kicsit másképp lett kitöltve, mint ahogy én azt gondoltam.

Egyelőre még Ndolában vagyok. Az említett helyek, Musenga, Ndola, Fiwale, Mpongwe mindegyik az ország úgynevezett copperbelti részén van, Kasama, Mungwi, az ország északi részen, de egyelőre én még nem jártam ott.

Látom a célt, de nem tudom a következő lépést. A szívemben mégis, csak hála van. Isten most is mindent tökéletesen végzett. Regisztráltak a Zambiai Orvosi Kamara tagjaként. A törvény ugyanis éppen akkor változott, és mostantól mindenkinek vizsgázni kell. Ne-

kem elég lesz két év múlva. Valóban az utolsó percben, de megkaptam a munkavállalási engedélyt, és ez azt jelentette, hogy nem kellett átmennem egy másik országba, hogy ott nyolc hónapot várjak „tétlenül várakozva", amíg visszajöhetek. A nyelviskola északon megszűnt, és én Ndolában tanulhattam, ami az én személyiségemnek sokkal inkább megfelelt. Amíg ilyen-olyan papírokra vártam, elmehettem nagyon különböző szintű egészségügyi helyekre, missziói kórházakba, ezeknek a tapasztalatoknak biztos hasznát látom majd.

A januárban elkészített csomagjaim ugyan még mindig nem érkeztek meg, de mivel a lázongók nem azt a konténert gyújtották fel, amiben az én csomagjaim is voltak, még mindig reménnyel várakozhatok.

Valahogy úgy vagyok, mint a zsidók, amikor Istennek szabadítását, hűségét, szeretetét olyan kézzelfoghatóan átélték, mindig egy oltárt építettek, hogy az emlékeztesse őket, és ne menjen feledésbe.

Így, az év végén, én is HÁLAOLTÁRT építek. Mert a hála visszatekintés, emlékezés, ISTENDICSŐÍTÉS. De a hála előretekintés és erőgyüjtés is. Bizonyosság, hogy AKI EDDIG HORDOZOTT, EZUTÁN IS HORDOZNI FOG.

Így köti össze a hála azt, ami elmúlt, azzal, ami eljövendő.

Testvéri szeretettel kívánok áldott karácsonyt és boldog új esztendőt!

Dr. Keszi Krisztina

A BŰN ÉS (BŰN)ADÓSSÁG TÉMÁJA A LIEBENZELLI MISSZIÓ MUNKATERÜLETEIN

A kapcsolatok jelentősége a mai Oroszországban

Mit tekintünk bűnnek?

Oroszországban az emberek másképpen viszonyulnak a törvényhez, mint ahogyan mi megszoktuk. Az államot, a törvényeket, valamint a rendőrséget sem feltétlenül tartják az élet és a rend védelmezőinek. Nem a törvények a legfontosabbak, hanem a kapcsolatok. Náluk nagy bűnnek számít, ha valamelyik rokont vagy embertársukat cserben hagyják, akinek valamilyen módon leköteleztettjei lettek.

Amikor tartózkodási engedélyért folyamodtunk, négy klinikán kellett különböző vizsgálatokat elvégeztetnünk. Ez alól fiunk, az alig fél éves Tim sem volt kivétel. Némely orvos „nagyvonalúan" vérvétel nélkül kiállította Timnek az igazolást. Az egyik orvosnál azonban

Zsiráf Oroszországban - jégszobor

betonfalba ütköztünk. Kolléganője meg is mondta: „Nálunk vannak olyan emberek, akik egyáltalán nem félik Istent." Bűnnek tekintette tehát, hogy az orvos ragaszkodott a törvény szó szerinti betartásához, noha bőr- és nemi betegségek vizsgálatáról volt szó. Kolléganője később is segített abban, hogy jó megoldást találhassunk.

Ebből a szempontból igen nagyfokú szolidaritást tapasztalunk, amit ilyen mértékben nem ismerünk Németországban. Oroszországban szükség van olyan emberekre, akik megvédelmeznek, néha a törvény önhatalmú alkalmazásával szemben is.

Az érem másik oldala, hogy a megfelelő személyhez és hatósághoz fűződő kapcsolat révén szinte minden lehetővé válik: az illegális építkezéstől kezdve a tilosban parkoló autókon keresztül a kábítószer kereskedelemig.

A törvényszegések gyakorisága láttán azt gondolhatnánk, hogy itt senkinek sincsen bűntudata. Ez azonban nem így van. Sőt sok gazdagról köztudott, hogy vagyonuk jelentős részét mások kárára szerezték. Lelkiismeretük megnyugtatására és jó hírük javítására bőkezűen támogatnak vallásos vagy szociális intézményeket.

Az istentiszteletre járók körében azt tapasztaljuk, hogy a bűnbocsánat vigaszát milyen jelentős értéknek tartják. Gyakran csak az marad hátra, hogy imádkozzanak: „Drága Úr Jézus, bocsáss meg; nem tudom, hogyan tehetném jobban!" (például hogyan fizesse az adót, ha a pénz nem elegendő vagy képesek legyenek barátságosan viselkedni akkor is, ha valamelyik hatóságnál órákig kell sorban állni…)

Jézus megbocsát és feloldoz – Hogyan tehetjük ezt érthetővé és elfogadhatóvá?

Oroszországban közismert a közbenjáró, aki a bajt helyrehozza. Nem nehéz megmagyarázni, hogy Jézus közbenjár értünk az Atyánál, és bűneink eltörléséért munkálkodik. Nehezebb megértetnünk, hogy Jézus a mi életünket is meg szeretné változtatni, és nincs értelme, hogy a bűnért másokat vagy az államot hibáztassuk. Az embereknek be kell látniuk, hogy Oroszországban nem marad minden a régiben, ha engedjük, hogy Isten megváltoztasson bennünket.

Matthias és Damaris Braun: Matthias a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumában való képzés előtt ipari műszerész volt, Damaris pedig ápolónő, egy fiuk van. 2002 óta élnek Oroszországban. A nyelvtanulás után kezdték el Cseljabinszkban a gyülekezeti munkát, az Ural déli vidékén található 1,2 millió lakosú ipari városban, 220 km-re délre Jekatyerinburgtól.

Életmentő megbocsátás: John Nop Pápua Új-Guineában

Szentek járnak közöttünk?

Egy misszionárius nem haragudhat! Elvégre misszionárius! Ilyen gondolatok támadhatnak az emberben, amikor a missziói ünnepségen a misszionáriusokat személyesen látja és élménybeszámolóikat hallgatja. Milyen könnyedén mesélnek a legszörnyűbb esetekről, rajtaütésekről, halálos fenyegetésekről, maláriaról és más borzalmakról!

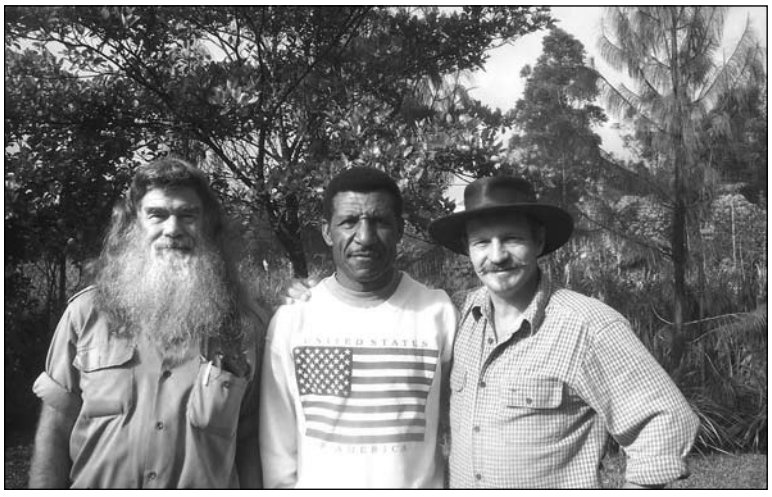

Középen John Nop

Nézőként az ember azt gondolhatná, hogy „az én hétköznapjaim milyen szürkék, és milyen gyakran elbukom! Misszionáriusnak kellene mennem. Ezek az emberek igazi szentek."

Én is így gondolkodnék, ha nem lennék magam is misszionárius. De mi misszionáriusok is csak hús-vér emberek vagyunk, akik sok küzdelmet vívnak, és, sajnos, újra meg újra elbuknak.

Erről egy történet jut eszembe, amellyel az ember egyáltalán nem dicsekedhet, mégis jól szemlélteti, hogy Isten jelenléte mindent meg tud változtatni. És ahhoz, hogy az ember ezt átélje, igazán nem kell misszionáriusnak lenni, hanem legyen Isten gyermeke, akit Atyja Lelke vezet.

Amikor arcul csap a gyűlölet

Nem sokkal az utolsó látogatásunk előtt történt. Még egyszer el akartunk látogatni a hegyekbe és el akartunk búcsúzni. Ha az ember tíz évig dolgozott valahol, szüksége van rá.

Ám nem sokkal indulásunk előtt véletlenül és közvetetten tudomást szereztünk egy levélről, sőt végül az eredeti is a kezünkbe került. Már olvasás közben is forrni kezdett bennem az indulat: a le-

vél a szemtelenség és a gonoszság netovábbja volt, leplezetlen hazugság, ráadásul ügyetlen és buta. Sárba rántottak minket, és mindezt a gyülekezet egész vezetősége előtt. A sorok között érezni lehetett a vak gyűlöletet. Miért tették mindezt? Nem találtunk rá magyarázatot.

Mi is történt? John Nop, egy 'bikman' (törzsfőnök vagy inkább ékes nyelvű) tudatosan besározott minket a gyülekezet vezetői előtt. Az volt a hátsó szándéka, hogy nagyobb megerőltetés nélkül, jogtalanul pénzt követeljen. Átláttunk a mesterkedésén, mégis érthetetlen volt a sorokból áradó gyűlölet. Ez volt tehát az az ember, akiért évekig imádkoztunk, és akit mindig újra megsegítettünk. Bár (saját bevallása szerint is) pogány volt, mégis olyan ember, akivel szót lehetett érteni.

Az életvitelével volt a baj: öt hivatalos feleséggel és számtalan élettárssal élt együtt. Fiatal korában útonálló volt, aki az angol királynő látogatásakor kapott amnesztiát. Feleségeivel brutálisan bánt (Brigitte gyakran ápolta az áldozatait), és találékonyan fedezett fel minden kiskaput, ahol jogtalanul pénzhez juthatott. Ennyit a jellemrajzáról.

Amikor minden bosszúért kiált bennünk

Forrt bennünk a düh. Minek imádkozunk egy ilyen alakért? Imádságunk inkább a Dávidéra hasonlított, amikor a zsoltárokban ellenségei járnak az eszében: „Fizess meg nekik tetteik szerint, gonosz cselekedeteik szerint!" (Zsolt 28,4). Nem túl keresztyéni gondolkozás, de nagyon emberi! Érthető, hogy elment a kedvünk a látogatástól. Legjobb az egészet lemondani.

Ezután először a missziói repülőszolgálat (MAF) nem tudott felvenni (rossz volt a gép), két nappal később a kereskedelmi járat hagyott cserben. Másnap sem érkezett meg a repülő (motorhiba miatt), de végül mégis felszálltunk egy Hagenbe tartó gépre.

A hegyek közé érve kiszálltunk. Újra megcsapott a hűvös szél, a színlelés és a hazugság jeges levegője várt ránk. Nagyon kicsinek éreztük magunkat. Alighogy megérkeztünk régi munkaterületünkre, Popunba, „ellenségünk" ócska autóját pillantottuk meg. Bensőnkben minden újra felforrt, felszökött az adrenalinszint, ezer beszéddel és hatásos kirohanásokkal készültünk.

Más lélek

A gyülekezet telkére hajtottunk. Emberek futottak felénk, örültek, hogy újra üdvözölhetnek. „Uram, segíts! – imádkoztuk magunkban – ne hagyj magunkra ebben a kellemetlen helyzetben, ajándékozz meg bölcsességeddel." – Kezet fogtunk, egyik-másik embert átöleltük, amikor egy autó hajtott a telekre: a bikman autója. „Már csak ez hiányzott – gondoltam –, most mindent tönkretesz". Meg kellett állnia, mert az útjában álltunk. Kínos ügy.

Ám amikor elindultam az autója felé, hogy üdvözöljem, és megláttam az arcát, más hatalom vett erőt az érzéseimen és bensőmön: könyörület és mély együttérzés volt bennem, úgy, hogy nem ismertem magamra.

Zavartan nézett rám. Nyilvánvaló volt, hogy a helyzet rendkívül kellemetlen számára. Hogy megváltozott a büszke ember! Magába roskadt, összetört férfi lett belőle. A keze szokatlanul forró volt. Nem a régi tekintélyes, önhittséggel teli férfi állt előttem, hanem egy súlyos beteg, megtört ember. Az óemberi szívem azt súgta: „Megérdemelte!". De egy erősebb hang is megszólalt bennem, amelyik könyörületért kiáltott.

Tudják, miről beszélek? Nem egy jól nevelt, szociális érzékenységű keresztyén fogadkozása volt ez, nem önfegyelem és nemes szív. Nem, teljesen más hatalom munkálkodott bennem, ami erőnket messze felülmúlóan ad győzedelmet: „erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek" (ApCsel 1,8). Isten gyermeke most Ura irányítása alá került.

Ez a megtapasztalás vezetett és határozta meg további viselkedésünket. John Nop még az ünnepélyre is eljött. Megtért (tanim bel – 'megfordította a hasát'). Láttam rajta, hogy valami nem hagyja nyugodni. Sajnos, aznap este esett az eső, így mindannyian gyorsan hazamentünk.

Másnap a 'nagy ember' közvetítőt küldött, akivel azt üzente, hogy 'Tok sori' (ejtsd: tok szori = sajnálom). Végül maga is eljött, de a gyülekezet vezetőinek már más programja volt, így dolga végezetlenül ment haza. Ám másnap, éppen amikor egy látogatásra indultunk, ismét megjelent. Kiszálltunk a kocsiból, és összegyűjtöttünk néhány gyülekezeti vezetőt erre a fontos beszélgetésre.

Nem is fontos, mi hangzott el. A lényeg az, hogy John Nop békességet akart találni Istennel. Hazug levele,

Hegyi kunyhó

amelyet valaki szép angolsággal írt meg helyette, elválasztotta Istentől. Meg tudtunk bocsátani neki, de a Szentlélek bennünk munkálkodó ereje nélkül mi nem lettünk volna képesek rá, és ezt neki is megmondtam. Isten hatalma: bocsánat, ahol gyűlölni kellene, megbékélés, ahol úgy tűnik, egy kapcsolatnak örökre vége.

– Mindezek után hadd imádkozzam – kértem, átkaroltam Johnt, és szívből hálát adtam az új útért, amit Jézus készít, és kértem Istent, hogy könyörüljön Johnon. Imádságom alatt zokogás rázta az erős és egykor büszke férfit. Szipogott és titokban a szemét törölgette. – Szeretnélek viszontlátni a mennyben – szóltam hozzá –, és ehhez ennek a levélnek és a gyűlöletnek el kell kerülnie az útból.

Emlékezetes búcsú

Másnap meglátogattam John-t otthonában. Nyomorult, megtört ember ült előttem. Nem vették már körül rajongói és ivócimborái, csak egy idős férfi volt vele. Elmesélte, hogyan tört rá hirtelen a betegség, és semmilyen gyógyszer sem segített. Azt is elmondta, hogy a missziói orvos megvizsgálta a vérét. Az eredményről hallgatott. Biztos tudta, mi jár a fejemben. Az életvitele igazolta a gyanúmat, hogy arról a betegségről van szó, amely kísértetként jár körül, amelyet először nem vesznek komolyan, és mára több embert fertőzött meg, mint gondolnánk. „Ebből már nem fog meggyógyulni" mondtam magamban, „utolsó alkalom, hogy beszélünk egymással". Elmondta, hogy a betegség kijózanította, szakított régi életével. Jézushoz tért. Hosszan és komolyan beszéltünk egymással. Megpróbáltam Jézust olyan közel hozni hozzá, amennyire lehetséges, aki ilyen nyomorult bűnösöket hív el, mint John. Elmondtam neki, hogy Isten nevében súlyos bűnöket elkövetőknek hirdethettem Isten bocsánatát a Szepik-vidéken, és hogy ez rá, a megátalkodottan bűnös John Nopra is érvényes.

Ekkor imádkozott! Jézus kegyelme csodát tett ezzel az elveszett emberrel. Annyi év után végre hazatért. Ha tíz évvel ezelőtt válaszol Isten hívására, amikor világosan szólította, talán nem betegedett volna meg. De akkor nem hallgatott rá, túlságosan csábította a bűn. Túlságosan magabiztos volt és tetszett neki a bűn útja.

Még egyszer Isten kegyelmébe ajánlottam. Láttam rajta, hogy békességet kapott. Békességet, amely minden emberi értelmet felülhalad.

Itt álltam én, aki néhány héttel ezelőtt még ellenségének számítottam, és ott volt ez az ember, aki most egyedül kegyelemből Isten gyermeke lett. Egymás karjába borultunk. Sírt. – John, tarts ki, kapaszkodj Jézusba, amíg meg nem látod. Nála viszontlátjuk egymást! – Minden bizonnyal ez volt az utolsó alkalom, hogy ezen a földön találkoztunk.

Mire visszatérünk otthoni szabadságunkról, őt már nem találjuk meg. Addigra a betegség legyőzi erős szervezetét.

Isten egyenes betűi görbe vonalon

Újra végiggondoltam mindent: a levélből áradó gyűlöletet, a szívemben támadt keserűséget, a kimaradt repülőjáratokat és azt, hogy legszívesebben mindent lefújtam volna. De az események mögött több forgott kockán. Volt egy elveszett ember, akit Isten jósága bűnbánatra akart indítani. Egy régóta bűnben élő ember, akit Isten hiába hívott éveken át, és akiért már olyan sokan imádkoztak. Most megérett a döntésre. De vajon én, a misszionárius kész voltam-e? Tulajdonképpen nem, de Isten gyermeke voltam, a Szentlélek átvette a vezetést, és Isten kegyelme győzelemre segített.

Ismerik Istennek ezt az erejét, amely az olvasók életében és körülményeiben is munkálkodik? Ha valaki Isten gyermeke, akkor nem e világból való, hanem Isten újjá teremtette, Lelkével felvértezte. Olyan dolgok válnak lehetségessé, amik emberileg lehetetlenek. Győzni fogunk, gyakran saját emberi akaratunk ellenére is.

Boldog vagyok, hogy így élhetek, nem jó szándékom és kegyes vágyaim szerint, hanem a Szentlélek erejéből. Szeretnénk kipróbálni? Csak ne várjunk olyan sokáig, mint John Nop!

Gerhard és Brigitte Stamm a Liebenzelli Misszió Teológiai Szemináriumának elvégzése előtt a Német Szövetségi Vasúttársaság tisztviselője ill. házvezetőnő, utána a Délnyugat-Német CE-Szövetségnél szövetségi őrálló. 1988-tól Pápua Új-Guineában szolgáltak: először gyülekezetépítésben és munkatársképzésben, 1999-től missziói szervezőként különböző evangéliumi egyházaknál és szervezeteknél, ahol helybelieket készítenek fel Pápua Új-Guineán kívüli szolgálatra. Jelenleg szabadságukat töltik otthon, Németországban.

Lelkészekkel, úton

Egy japán asszony új életet talál

Amikor valaki Japánban megtér, nem mindig ismeri fel rögtön, mit jelent a bűn és a bűnbocsánat. A bűnlátás, a bűn felismerése gyakran csak sokkal később következik be.

Miura asszonyt kérdeztem, nála ez hogyan történt.

Mikor tértél meg?
4 évvel ezelőtt 2001. október 10-én.

Ez nem a megkeresztelkedésed napja?
De igen. Nekem azonban a megtérést jelenti. Nekünk, japánoknak olyan ez, mint a hivatalos megerősítés, például a házasságkötésnél. A házasulandók akkor számítanak házaspárnak, amikor az anyakönyvvezető hivatalosan bejegyzi egybekelésüket.

Hogyan kerültél kapcsolatba a keresztyénséggel?
Akkor kezdődött, amikor egy barátnőm elhívott egy Gospel-koncertre. 1999 nyarán elvesztettem a férjemet. (Megjegyzés: 30-as éveinek közepén egy ritka betegségben halt meg.) Ezután a fájdalmas esemény után azt mondtam: Nincs Isten!

Ezért szinte nem akartam különleges összejövetelekre mint pl. koncertre mennni a gyülekezetbe, vagy vasárnaponként istentiszteletre Isten Igéjének hallgatására. Egy idő után mégis elkezdtem a bibliai beszélgetőkörbe járni, majd részt vettem a hit alapigazságairól tartott tanfolyamon is. Nem tudtam megérteni, a legtöbb résztvevő miért hisz Istenben. Bosszankodtam, és a misszionáriusokat és a barátaimat rengeteg kérdéssel bombáztam, mert én nem tudtam Istenben hinni. Idővel azonban egyre többet és többet értettem meg, míg egy nap hirtelen felismertem: mégis van Isten. Ezek után meg akartam keresztelkedni.

Mi történt?
Bár sokáig azt vallottam: nincs Isten, egy este mégis az a gondolatom támadt: hátha mégis van!? Ez így történt: szokásom szerint nagyon hosszan beszéltem a barátnőmmel telefonon. Annak ellenére, hogy sírva mindent elmondtam neki, ami nyomasztott, úgy tűnt, hogy fájdalmamra, magányosságomra, szomorúságomra, haragomra nincs válasz. Amikor letettem a kagylót, életemben először a Jób könyvét kezdtem olvasni. Jób a kérdéseit, a kételyeit Isten elé vitte. Kétségei pontosan megegyeztek az enyémekkel. Pl. „Ha ezt mondom: El akarom felejteni panaszomat, vidámra akarom változtatni arcomat, megborzadok sok fájdalmamban. Tudom, hogy nem tartasz ártatlannak” (9,27–28). Vagy: „Mi a bűnöm, mi a vétkem? Hitszegésem és vétkem ismertesd meg velem!” (13,23). Minél tovább olvastam, annál jobban rádöbbentem, hogy mennyire szeretném megismerni Istent. Az Ige mintha a szívemből szólt volna a következő versekben is: „Miért pereltél vele; hogy egyetlen szóra sem ad választ? Hiszen szól az Isten így is meg amúgy is, de nem törődnek vele!” (33,13–14). Vagy: „Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezlek, te pedig oktass engem! Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban” (42,4–6).

Mit jelentett neked akkoriban a bűn és a bűnbocsánat?
Felismertem, hogy Istennel szemben nagy bűnöm, hogy nem akartam hinni az Ő létét. Erre kértem a bocsánatát.

Ettől kezdve tudtam és hittem, hogy Isten valóság. Azt azonban nem értettem, hogy én is bűnös vagyok, és számomra nem volt elfogadható. Azt gondoltam, elég, hogy hiszek Istenben és ezért mindent megbocsát. Hiszen én nem vagyok bűnös. A jellememből adódó rossz szokásaim, pl. az olyan „kicsiségek”, hogy a barátnőmet megsértem a szavaimmal, vagy másokról a hátuk mögött beszélek – akkor még nem értettem, hogy ezek bűnök lehetnek .

Nem azt mondtad mostanában, hogy újra és újra fedezel fel bűnt az életedben? Mit teszel vele?

Az elmúlt évben volt 7 éve férjem halálának. (Megjegyzés: a japán és a buddhista gondolkodás szerint beleszámolják a halál évét is. 7 év után eljön az elhunyttól való végleges búcsú és befejeződik a gyász is.)

A következő évet egészen máshogy éltem meg. 2001–2005-ig egyáltalán nem éreztem, hogy bármilyen nagy bűnt követtem volna el. De az elmúlt hónapokban hirtelen olyan dolgok jöttek elém, amelyeket korábban követtem el. Pl. februárban az iskoláskorom, amikor más gyerekeknek nagy fájdalmat okoztam. Erre még nem kértem Isten bocsánatát. Nagyon fájt, sírtam és kértem Istent, hogy bocsásson meg.

Felismertem, hogy eddig Isten óvatosan bánt velem, először a férjem hiányával járó nagy fájdalmamat gyógyította meg és csak most lassan végzi bennem, hogy felfigyeljek a bűneimre. Nagyon boldoggá tett, hogy Isten annyira egyénileg foglalkozik velem, sok időt hagy, hogy megtisztuljon az életem. Ez a felfedezés nagyon megerősítette bizalmamat Istenben.

Mi változott meg még az életedben a megtérésed óta?

Miután megkeresztelkedtem, Isten feladatot adott a gyülekezetben. (Megjegyzés: Miura asszony három társával együtt készíti a gyülekezeti hirdetőtáblát, résztvesz a gyermek-istentiszteletek tartásában, az anyák beszélgetőkörében és a missziói csoportban.) Ezen kívül sok barátom lett a gyülekezetben (családtagok), és átélem a szolgálat örömét és nehézségeit. Nem utolsó sorban annak is örülök, hogy a Biblia kijelentéseit egyre jobban megértem. Annak a kérdésemnek a révén, hogy miért van annyiféle gyülekezet, mikor csak egy Isten van, más gyülekezetek tagjait is megismerhettem, akik a barátaim lettek.

Férjem halálának 7. évfordulója okozta a legnagyobb gondot. De Isten segítségével ezt az akadályt is le tudtam győzni. (Megjegyzés: a gyülekezet néhány tagjával kis emlékünnepséget tartottunk férje buddhista sírjánál. A bizonyosság, hogy Jézus a győztes, valamint, hogy a gyülekezetben mint nagy családban élhetnek, Miura asszony és különösen 12 éves lánya számára bátorítás.)

El tudnád mondani még egy élményedet, amikor Jézus bocsánatát megtapasztaltad?

2006 márciusában történt. A lányom a tavaszi és a nyári szünetben már többször vett részt csendesheten. Utána mindig nagyon boldogan jött haza. Már régi vágyam volt, hogy egyszer én is elmehessek. Ki gondolta volna, hogy egyszer a lányommal együtt vehetek részt csendeshéten. Azoknak a kísérőknek, akik a gyerekeket a csendeshétre hozták, külön programot kínáltak. Egyrészt örültem neki, másrészt pedig nagyon elbizonytalanodtam. Arra gondoltam, egyáltalán milyen lesz az, ha én egyetlen felnőttként (a Siraokai gyülekezetből) részt veszek a programokon. Hogyan jövök ki a szobatársaimmal, kikkel fogok az étkezéseknél egy asztalnál ülni, mennyire nyílhatok meg mások előtt, mennyit mondhatok el az életemből?….. Hegyként magasodott előttem a probléma.

A felnőttek számára a programot egy amerikai keresztyén könyvkiadó a családjával együtt (felesége, fia és annak felesége) szemináriumi formában vezette. A házasságról, a családról, a gyermeknevelésről és arról beszéltek, mit éltek át Istennel. Négy alkalommal tartottak ilyen szemináriumot. Legelőször a résztvevőknek be kellett mutatkozniuk. Én csak annyit mondtam el, melyik gyülekezetből jövök, és röviden bemutatkoztam. Nem tudtam, vajon elég-e vagy sem. Egyrészt nem akartam többet mondani magamról, másrészt vágytam arra, hogy múltamról beszélhessek. Nagy harc dúlt bennem. A második alkalommal az előadó a saját tapasztalatai alapján elmagyarázta, milyen fontos, hogy a másokkal való kapcsolatban az ember sok időt szánjon rá, hogy a másikkal szeretetben találkozzon. Az előadás utáni beszélgetésben aztán elmondtam, hogyan tértem meg (és a megkeresztelkedésem történetét is). Beszámoltam fájdalmamról és férjem elvesztéséről is. Ez egyáltalán nem volt könnyű a számomra. Beszéd közben azonban észrevettem, hogyan vigasztalt és gyógyított meg Isten az elmúlt években. Sok időt áldozott rám és szeretetével jött közel hozzám. Sok időt fordított arra, hogy meggyógyítson, ezért mindennap átélhettem, és újra megtanultam a saját lábamon állni. Gyógyító munkája alatt megbocsátó szeretetében először elrejtette az életemben levő bűnt. Megbocsátott, mielőtt még a bocsánatát kértem volna. Arra gondoltam, hogy Isten nekem időt hagyott, egész addig, míg magam is felismertem a bűneimet és megvallhattam neki. Ez alatt a csendeshét alatt értettem meg, hogy hívő életem kezdetén először nagy türelmével és szeretetével gyógyított. Az Ő gyógyítása és bocsánata így lett számomra újra nagy.

Priscilla Kunz missziós nővér misszionáriusok gyermekeként Tokióban/Japánban született és nőtt fel, táplálkozási tanácsadónak tanult és dolgozott 1 évet, Bad Liebenzellben a Bibliaiskola következett, majd belépett a diakonisszák közé, ezután közösségi munkát végzett (LGV-Liebenzelli Közösségek Szövetségében) Karlsruhe környékén, 1995 januárja óta él Japánban, a nyelvtanulás után gyülekezeti munkában vesz részt.

Mi a bűn? Hogyan ítélik meg például Zambiában? Udvariasság vagy hazugság?

A mi kultúránkban meglehetősen egyértelmű, mi a bűn. A lopás, a hazugság nyilvánvalóan ebbe a kategóriába tartozik. Németországban az udvariassági formákat egyre inkább mellőzik, mert nem őszinték. A tisztesség nálunk fontosabbnak tűnik, mint a kapcsolatok, még ha valakit ezzel meg is bántunk. Pedig tulajdonképpen Isten parancsolatai, hogy az emberekkel és a Vele való kapcsolatunkat meg kell őriznünk.

Hogyan értékeljem akkor a következő tapasztalatot?

Csingolában van egy üzlet, amelyben egy bizonyos fajtájú kukoricalisztet árulnak – amire az állataink miatt van szükségem –, azonban csak hétfőnként és leginkább délutánonként. A hét többi napján ezt a fajtát nem lehet kapni, elfogy, más üzletben pedig nem található. Közel fél év kellett ahhoz, hogy erre rájöjjek, mert akárhány alkalommal, amikor megkérdeztem, hogy mikor érkezik a következő szállítmány, azt felelték, hogy „ma délután” vagy „holnap”. Soha nem mondják azt, hogy nem tudom.

Bár hallottam arról, hogy a „nem tudom” válasz egy zambiai számára a lehető legrosszabb, amit csak mondhatna, még mindig fennakadok ezen. Egyre ritkábban. Idővel már felismerem a kitérő válaszokat, amiket „pontos” idő- vagy iránymegjelöléssel mondanak.

Vajon ezek a válaszok hazugságok és ezzel együtt bűnök is? Amikor azonban mindkét fél tudja, mit jelentenek valójában, minden résztvevő boldog: Én tudom, hogy ezen a héten már nem lesz kukoricaliszt, az eladónak pedig nem kell csalódást okoznia nekem a „legközelebb csak a jövő héten lesz ismét” válasszal.

Egy másik példa:

Ha szemügyre vesszük az utca képét, azt gondolhatnánk, hogy itt mindenki hisz Jézusban és mélyen meggyökerezett a keresztyén életforma. Bibliai versek és idézetek díszítik a helyi járatú kék-fehér minibuszokat. A gondosabb megfigyelés során azonban kiderül, hogy ezek közül az idézetek közül sokat inkább talizmánként vagy amulettként használnak. Isten nevével „visszaélnek”, hogy megvédje az embert a veszélyektől. A gyakran idézett „Egyedül Isten a megmondhatója” megállapítás sem fejez ki feltétlenül istenhitet.

A lopás és az elvitel közötti különbség

Zambiában akkor válik valami bűnné, ha rajtakapnak valakit. Magát a tettet nem tekintik olyan rossznak, ha azonban valakit közben vagy utólag rajtakapnak, nagy szégyen éri.

Nézzünk egy példát:

Egyszer egy ünnepnapon néhány misszionáriussal, az Amano Keresztyén Iskola kollégista gyerekeivel és pár jó baráttal egy tóhoz utaztunk. Afrikában európaiként nagyon sokszor nem lehet úgy letelepedni, hogy a kíváncsi afrikaiak meg ne figyelnének bennünket. És ha az „abaszungu”-k (bemba szó a fehérekre) ilyen népes csoportjával találkoznak, az jobb, mint a tévé. Ráadásul valami „elveszhet”. Az említett napon az afrikaiak eleinte visszahúzódtak és bizonyos távolságból figyelték a színes forgatagot. Miután néhányan közülünk fürdeni mentek, a feketék egyre közelebb jöttek. Nem sok idő kellett hozzá és köztünk, „abaszungu”-k között ültek. A nap vége felé misszionárius kollégánk figyelte, hogyan ül rá az egyik afrikai egy hozzánk tartozó fiatal szandáljára. Egy idő múlva felállt és elment – vele együtt pedig eltűnt az egyik szandál is. Amikor barátja a másodikkal is kereket akart oldani, kollégánk kérdőre vonta a „tolvajt”. A megszólított valami olyasmit hebegett, hogy „ez a barátom szandálja, ő pedig pontosan arra ment fel a dombra és…” A többi afrikai mindent megfigyelt, mégsem szóltak semmit, hiszen ezt nem tartották lopásnak, hanem egyszerűen csak „elvitelnek” számított. Néhány perc múlva visszajött a ba-

rát, aki az első szandált elcsente és kollégánk vallatóra fogta. Ezzel szégyenbe került. Az ügyből csak most lett lopás!

Ezek a példák azt mutatják, milyen fontos, hogy mi Zambiában, Önök pedig Németországban újra és újra tisztázzuk, tulajdonképpen mi is a bűn. A bűn nem cselekedet, egy parancs elleni vétség, hanem az Istentől való elfordulás. Ezért nem is állíthatunk fel rangsort a bűnök között, nincsenek nagy vagy kis bűnök. Maga az elfordulás a bűn, ami nagyon gyorsan, olykor nem is tudatosan következhet be. A Biblia újra meg újra arra szólít fel bennünket, hogy a saját kultúránkban gondolkozzunk el és változtassunk, Istennel és embertársainkkal való kapcsolatunk pedig maradjon meg és erősödjön.

Christian Conrad (asztalos), Alexandrával (tanárnő) kötött házasságot, három gyermekük van, 2003. augusztusától van Zambiában, a tájékozódási szakasz után az Amano Keresztyén Iskolában dolgozik építésvezetőként.

Missziói munka Argentínában

Missziói-diakóniai kínálat Északnyugat-Patagónia lakóinak
Ahogy elkezdődött

A missziói munka Dél-Argentínában kb. ötven évvel ezelőtt kezdődött el német együttműködéssel. 1953-ban Aidlingenből diakoniszszákat hívtak Patagóniába, hogy az Esquelben felépült kis klinikán ápolónői munkában nyújtsanak segítséget, valamint a felebaráti szeretetet gyakorolják .

Esquel kb. 30 000 lakost számláló kisváros Északnyugat-Patagónia Chubut tartományában, az Andok előhegységeiben. A lakosság meszticekből, indiánokból és nagyrészt európai származású argentinokból áll. Legfontosabb gazdasági ágazat a mezőgazdaság, ezen belül leginkább a szarvasmarhatenyésztés. Ipar gyakorlatilag nem létezik, a lakosság legnagyobb része a közigazgatásban és a szolgáltatóiparban dolgozik. A hivatalos statisztikákból azt látjuk, hogy a szegénység, a munkanélküliség és a válások katasztrofális következményekkel járnak: szétesett családok, alkoholizmus, prostitúció, öngyilkosság, halál, elhanyagolt gyerekek és öregek. Ezen problémák megoldására alakították meg 1991-ben az argentin keresztyének a „Centro Cristiano de Educación y Difusión" (C.C.E.D. = Keresztyén Oktató és Továbbképző Központ) alapítványt. Olyan intézményt akartak létrehozni, ahol különböző felekezetű keresztyének a társadalmi kihívásokat törvényes úton próbálják megoldani, amit az

egyes gyülekezetek nem tudnának megtenni. Így jött létre a hivatalosan bejegyzett egyesület, amely rendelkezik a közjogi testület minden jogával. 1999-ben a Keresztyén Központ a Liebenzelli Missziótól kért szenvedélybetegekkel foglakozó szakembereket. Így jött létre az együttműködési szerződés a Keresztyén Központ. Az aidlingeni diakonissza otthon és a Liebenzelli Misszió között.

Milyen szolgálatokat lát el a Keresztyén Központ?

Gyermekmunka utcagyerekek között: „Wampú Rucá" (bárka)

A problémák a városszéli negyedekben a legnagyobbak. Sok olyan gyermek él itt, akik annak ellenére,

hogy van „otthonuk", erőszakkal, szenvedélybetegségekkel, zaklatással és magára hagyottsággal teli környezetben nőnek fel. Noha nem az utcán élnek, mégis sem érzelmi, sem pedig fizikai alapszükségleteiket nem elégíti ki senki. Emiatt hívták életre a „Wampú Rucá" programot. A kezdetben napközi otthonként szervezett program az idők során átalakult keresztyén irányítottságú, hátrányos helyzetű gyerekek felzárkóztató oktatásává.

A Wampú Rucá szó mapucse nyelven bárkát jelent. Olyan hely, amely menedéket nyújt, lelki tartalmat közvetít és alapellátást kínál táplálkozásban, valamint higiéniában – munkájának kezdettől fogva ez volt a célja.

Egy helyi lakosokból álló csapat egy középiskolai tanár vezetésével hetente három délutánt tölt az egyik legszegényebb negyed iskolájában, és azon fáradoznak, hogy a 40 vagy annál is több gyermeket segítsék, támogassák. Az ilyen délutáni programhoz egyszeri étkezés, higiéniai program, játékok, valamint egy bibliai történet tartozik. Vakációban külön programon vesznek részt a gyermekek. Mindeközben sikerült a szülőkkel is kapcsolatot teremteni, ezért hathatósabb segítséget tudunk felkínálni.

Keresztyén iratterjesztés

Saját irodalmi anyagaink létrehozásával és terjesztésével olyan kínálatot hoztunk létre, amely a keresztyén irodalom sok témakörét felöleli, amely az Esquelben létrejött több, mint 40 evangéliumi közösséget szolgálja. Kölcsönkönyvtárat is szervezünk, különösen gyermek-istentiszteletre alkalmas anyagokkal.

Iskoláztatás, szemináriumok és továbbképzések

A Keresztyén Központ lehetőségei és a szükségletek szerint szervez szemináriumokat és kínál gyülekezeti munkásoknak képzést.

Szenvedélybetegek közti munka – „El Retorno"

A vidék szociális alapproblémája az alkoholizmus. Alig akad olyan család, amelyet ne érintene. A különböző gyülekezetekben a keresztyének régóta tanácstalanul állnak a probléma előtt.

Így jött létre 1994-ben Edeltraut Schmidt testvér (Aidlingen) és több gyülekezet munkása szervezésében egy szenvedélybetegekkel találkozó csoport. Nemsokára világossá vált, hogy átfogó segítségnyújtásra van szükség.

Így sikerült telket szerezni, és egy kis faházat felépíteni Trevelinben, egy Esquellel szomszédos településen. Már akkor is az volt a célunk, hogy bentlakásos terápiát kínáljunk fel, hiszen a betegek ártalmas környezetükben esélyt sem kaptak a gyógyulásra. Addig azonban hosszú utat kellett megtenni.

1999-ben felkérés érkezett a Liebenzelli Misszióhoz, hogy küldjön olyan szakembereket, akik a szenvedélybetegekkel foglalkoznak. Egy évvel később utazott ki Hanna és Gerd Epting. Hamar világossá vált, hogy a növekvő munka miatt az eddigi terület kicsinek bizonyul. És mindenki szemében Isten csodája, hogy szinte a szomszédban kínáltak egy 2,5 hektár nagyságú területet épületekkel, amit később át is vettünk. Így kezdődött ez a hitbeli lépés nagy tervekkel és kis csapat munkással.

Isten azonban irgalmas, és akkor is mindig gondoskodott rólunk, amikor a hitünk nagyon kicsi maradt. Ma németekből és helyiekből álló lelkiismeretes, jó csapatunk van. Különösen értékes munkát végez három olyan férfi, akik maguk is szenvedélyek rabjai voltak.

Szeretet és becsületesség jellemzi terápiás közösségünket. Egyes betegek mondják is: „Nekem az érezhető szeretet és elismerés, az udvarias tisztelet, és az élettemmel való szembesítés segít."

„El Retorno" visszafordulást/megtérést jelent. Elsődleges és legfontosabb célunk az, hogy ezek az emberek megforduljanak, és hazajöjjenek mennyei Atyánkhoz. Hogyha valaki megteszi ezt a lépést, a rehabilitáció a továbbiakban sokkal könnyebb, mert Isten viszi végbe a változást. Mottónk

és ígéretünk Rembrandt Tékozló fiú című képe lett. Minden helyiségünkben a falon látható ez a kép, annak jeleként, hogy lehetséges az Atyához való visszatérés. Szeretnénk biztonságos helyet kínálni, ahol a szenvedélybetegek szembenéznek életükkel és fájdalmaikkal, ahol láthatják, hogy szeretik őket és értékes emberek, tudatára ébredhetnek, hogy rendelkeznek azzal a képességgel, amellyel átvehetik az életükben a felelősséget.

Két éve működik a „Centro de Día" nappali klinikánk terápiás és lelki programmal. Örülünk a megszabadultaknak, de látjuk azt a harcot is, amelyben mindegyikük kitart és amelyet nap mint nap megvív.

Időközben egy lakóházat építünk bentlakóknak. Júliusban csapatunk végre egy keresztyén pszichológusnővel egészült ki. Így jelentősen közelebb kerültünk az állami elismertetéshez. Sokat imádkozunk érte, és reméljük, hogy belátható időn belül hozzájutunk a betegpénztár fenntartás jogához, és ezzel újabb lépést teszünk a függetlenség irányába.

„El Retorno" nem csak az, ami a telepen történik. Prevenciós munkát is végzünk iskolákban, tanácsadást tartunk az esqueli irodában, a családtagokkal csoportosan vagy családlátogatások során foglalkozunk. Az érdeklődés nagy, és kérjük Isten erejét a helyes rend kialakításához.

Gerd és Hanna Epting 2000 óta élnek Argentínában, és egy segítőkből álló hálózatot építenek ki szenvedélybetegek, túlnyomórészt alkoholisták számára. Két fiuk van. Jelenleg Németországban tartózkodnak szabadságon.

Német munkatársak

Edeltraut Schmidt diakonissza, Esquel: Több, mint 40 éve érkezett Argentínába. Az aidlingeni diakonissza anyaotthonból A közel 2000 km távolságban lévő Patagóniába előbb hajóval, majd vonattal utazott. Először a kórházban segédkezett, majd lefordította a bibliaolvasó kalauzt, majd 1994-ben letette a mai szenvedélybeteg munka alapkövét. Az volt az elképzelése és vágya, hogy a családokon segítsen.
Ma a következő feladatokat látja el:
– szakterület vezetés;
– az „El Retorno" lelki vezetése.

Gerd és Hanna Epting, valamint Nathanael és Elias, Trevelin – 2000-ben küldte ki őket a Liebenzelli Misszió, mint a szenvedélybetegség szakembereit, hogy megszervezzék és újjáépítsék a Keresztyén Központban végzett munkát.
Feladataik:
– a szenvedélybetegek között végzett munka vezetése és koordinálása;
– a Keresztyén Központ elnökségének tagjai;
2006 júliusa óta szabadságukat töltik Németországban.

Cristoph és Anke Schilling valamint Noah és Valerie, Trevelin: 2005-ben küldte ki őket a Liebenzelli Misszió a szenvedélybetegek közötti növekvő munka támogatására.
Feladataik:
– pénzügyek kezelése;
– a gyakorlati munka koordinálása a munkaterápia keretei között;
– az épületek és a telek gondnoki teendői.

Helyi munkatársak

Számtalan helyi munkatárs egészíti ki a csoportokat, a szerteágazó munkát lehetővé teszik:
– a Keresztyén Központ elnöksége;
– Carlos és Liliana Torres igazgató házaspár;
– a gyermekmunkások csapata Marcela Muñoz vezetésével (Marina Romero, Marina Thorp, Marisa Relineo);
– a szenvedélybetegek között végzett munka összes munkatársa (Carlos és Ema Pasquet, Aurelio Zunzunegui, José-Luis Delgado, Victor Cheuquehuala, Isabel Thorp, Mónica és Walter Matthies);
– Norma Pugh a könyvesboltban.

Imakérések

– a csapat megőrzése és növekedése;
– a terápiás lakóközösség állami elismerése;
– a szenvedélybetegek szabadulása és életük értelmének felismerése;
– találjunk helyi támogatókat a Centro Cristiano számára;
– az Esquelben és Trevelinben lakó különböző felekezetű kersztyének egysége.

Szerkesztőségi üzenetek

VÁLASZLAP

Mostani számunkhoz egy válaszlapot mellékeltünk. Nyilvántartásunk frissítése érdekében segítséget jelentene nekünk, ha MINDENKItől kapnánk visszajelzést, akkor is, ha ezt már korábban megtette.
Minden postázás alkalmával körülbelül 10–15 újságot visszakapunk, többnyire „elköltözött, utánküldést nem kért" megjelöléssel.

Eddig automatikusan felvettük a Külmissziói Híradó címlistájába azt, aki adományt küldött, de kiderült, hogy nem mindenki kéri az újságot is – mert például más módon jut hozzá. Ezért kérjük, hogy a csekkre írják rá: KH-t kérek vagy: KH-t nem kérek

Eddig a német Mission Weltweit-et rendelőknek automatikusan betettük a Go für Gott gyermeklapot is. Ez talán sok esetben fölösleges, mert nincs németül tanuló gyermek a családban. Ezzel szemben egy-két iskolának tudunk küldeni a németül tanuló diákok számára belőle, és esetleges újabb igényeket is ki tudnánk elégíteni, ha nem tennénk automatikusan a Mission Weltweit-hez a gyermeklapot is. Ezért kérjük, hogy a válaszlapon tüntesse fel, melyik újságo(ka)t kéri.
2007-ben már csak azoknak fogjuk postázni, akik ezt külön megrendelik! (A német újságot a Liebenzelli Misszió térítésmentesen juttatja el számunkra, minden költséget ők fizetnek: nyomda, Magyarországra küldés postaköltsége...)

Hálásan köszönjük, hogy imádkoznak misszionáriusainkért és anyagilag is segítik a misszió szolgálatát. Ha szeretnének adományt küldeni speciális célra, kérjük, a csekken tüntessék fel: „Luz" vagy „dr. Keszi" vagy „KH" (újság), vagy általános. A külön jelzés nélküli adományokat általánosnak tekintjük.
Kérjük, hogy a válaszlapon az adóazonosítót is tüntessék fel (akkor is, ha korábban már megadták), ha adóigazolást kérnek. Egyes esetekben a reklamációkat például márciusban kaptuk meg. Ha valaki kér(t) adóigazolást és azt január 31-ig nem kapja meg, kérjük, azonnal jelentkezzen, hogy pótolhassuk.

Meghívó

Molnár Mária emlékkiállítás nyílt 2006. december 1-jén a Ráday Gyűjtemény Biblia Múzeumában, Molnár Mária születésének 120. évfordulója alkalmából. A kiállítás megtekinthető hétfő kivételével naponta, 10–17 óra között 2007. április 1-ig a Biblia Múzeumban, Ráday Kollégium, 1092 Budapest, Ráday u. 28. alatt.
Molnár Mária (1896–1943) református misszionáriusnő 1927-től haláláig dolgozott Melanéziában, az Új-Guineához közeli Admiralitás-szigeteken (Mánusz, Pitilu).
Szemléltető anyagként összegyűjtötte az ottani emberek mindennapi életben használt tárgyait, és nem kevés fényképet is készített. Ebből ad ízelítőt a kiállítás rendezője.

Külmissziói Híradó – a Liebenzelli Misszió Molnár Mária Külmissziói Alapítvány lapja * Megjelenik évi hat számban
Az újságot térítésmentesen küldjük, külön kérésre a német nyelvű liebenzelli missziói lapokat is (Mission Weltweit és Go für Gott gyermeklap). * A Külmissziói Híradót a misszióra szánt adományokból tartjuk fenn és állítjuk elő. * Felelős kiadó: Sípos Alpár Szabolcs, 1089 Budapest, Üllői út 90. * Tel.: 06 30 520 7294 * Főszerkesztő: Előd Erika, 1022 Budapest, Bimbó út 52. * Tel.: 06 1 326 54 94 * Szerkesztőség: 2090 Remeteszőlős, Pisztráng u. 2. * Tel.: 06 26 355 310 * Internet: http://www.liebenzell.hu * E-mail: info@liebenzell.hu Az OTP-nál vezetett számla száma: 11738084-20011215
Nyomdai előkészítés, kivitelezés: GEDEON Bt. Vác, Zrínyi u. 9. www.gedeon.hu